

Οι Δύο Ζωές
της Νίντια Μπερντ
Josie Silver

#1 συγγραφέας μπεστ σέλερ
των New York Times

μυθιστόρημα

*Στην αδερφή μου, την παντοτινή καλύτερή μου φίλη.
Είμαστε πολύ τυχερές που έχουμε η μία την άλλη. x*

Πρόλογος

Στη ζωή οι περισσότερες καθοριστικές στιγμές έρχονται απροσδόκητα· καμιά φορά σε προσπερνούν χωρίς καν να τις πάρεις είδηση και τις αναγνωρίζεις εκ των υστέρων, αν τις αναγνωρίσεις ποτέ. Η τελευταία φορά που το παιδί σου ήταν αρκετά μικρό για να μπορείς να το κουβαλάς ακουμπώντας το στον γοφό σου. Το βλέμμα που μοιράστηκες με έναν άγνωστο και στη συνέχεια έγινε ο καλύτερός σου φίλος για μια ζωή. Η αίτηση που έκανες πάνω σε μια παρορμητική στιγμή για μια θερινή δουλειά, στην οποία έμεινες για τα επόμενα είκοσι χρόνια. Τέτοια πράγματα. Έτσι, δεν αντιλαμβάνομαι καν ότι με προσπερνά μία από τις καθοριστικές στιγμές της ζωής μου όταν χτυπάει το κινητό μου στις 6.47 μ.μ. στις 14 Μαρτίου του 2018. Αντιθέτως, βλαστημάω μέσ' από τα δόντια μου, γιατί έχω ακόμη μια τούφα από τα μαλλιά μου τυλιγμένη σε ρόλεϊ και έχω αργήσει.

«Ναι;»

Χαμογελάω άθελά μου, πατώντας συγχρόνως ανοιχτή ακρόαση· ακούγεται ο Φρέντι σχεδόν να φωνάζει γεια, για να ακουστεί πάνω από τον θόρυβο της κυκλοφορίας.

«Σ' ακούω», λέω δυνατά, σφίγγοντας δύο φουρκέτες ανάμεσα στα δόντια μου.

«Άκου, Λιντς, προέκυψε κάποιο πρόβλημα στο αμάξι του Τζόνα, οπότε θα κάνω μια παράκαμψη για να τον πάρω όπως θα έρχομαι. Δεν θα καθυστερήσω, δέκα λεπτά το πολύ».

Χαίρομαι που δεν είναι εδώ για να δει το ύφος μου. Η πριγκίπισσα Νταϊάνα δεν είχε πει την περίφημη φράση ότι ήταν τρία τα άτομα στον γάμο της; Το καταλαβαίνω, γιατί είμαστε τρεις και στον δικό μου. Εντάξει, ο Φρέντι Χάντερ κι εγώ δεν είμαστε ακριβώς παντρεμένοι, αλλά σχεδόν. Έχουμε αρραβωνιαστεί και είμαι επισήμως σχεδόν το πιο ευτυχημένο κορίτσι στον κόσμο. Για να εξηγήσω το «σχεδόν», σας παραπέμπω στο προηγούμενο σχόλιό μου. Έχει να κάνει με το γεγονός ότι στη σχέση μας είμαστε εγώ, ο Φρέντι και ο αναθεματισμένος ο Τζόνα Τζόουνς.

Μπορώ να το καταλάβω· δεν περνάει μέρα χωρίς να μιλήσω με την αδερφή μου, αλλά η Ελ δεν είναι συνεχώς εδώ, στον καναπέ του σπιτιού μας, πίνοντας το τσάι μας και απαιτώντας την προσοχή μας. Αυτό δεν σημαίνει πως ο καλύτερος φίλος του Φρέντι είναι απαιτητικός, όχι ακριβώς. Ο Τζόνα είναι τόσο άνετος, που συνήθως είναι οριζοντιωμένος στον καναπέ μας και δεν είναι ότι δεν τον συμπαθώ, απλώς θα τον συμπαθούσα πολύ περισσότερο αν δεν τον έβλεπα τόσο συχνά, καταλαβαίνετε. Πάρτε για παράδειγμα το αποψινό. Ο Φρέντι κάλεσε και τον Τζόνα στο δείπνο χωρίς να σκεφτεί να με ρωτήσει πρώτα, παρόλο που είναι τα γενέθλιά μου.

Φτύνω τις φουρκέτες, εγκαταλείποντας τη μάχη με το ρόλεϊ, και πιάνω το τηλέφωνο εκνευρισμένη.

«Οχ, Φρέντι, είναι απαραίτητο; Έχουμε κλείσει τραπέζι στο Alfredo's για τις οχτώ, δεν θα μας το κρατήσουν έτσι και αργήσουμε».

Έχω πικρή εμπειρία από αυτό: Το προγραμματισμένο χριστουγεννιάτικο δείπνο μας των υπαλλήλων του δημαρχείου οδηγήθηκε σε ναυάγιο όταν το πουλμανάκι μας έφτασε με δέκα λεπτά καθυστέρηση και καταλήξαμε όλοι να τρώμε σε ένα McDonald's φορώντας τα καλά μας. Από-

φε είναι το δείπνο των γενεθλίων μου και είμαι σίγουρη ότι η μαμά μου δεν θα εντυπωσιαστεί με ένα Μπιγκ Μακ αντί για κοτόπουλο με φετουτσίνι.

«Φόρεσε τα γοβάκια σου, Σταχτοπούτα, δεν θ' αργήσεις στον χορό, σου το υπόσχομαι».

Κλασικός Φρέντι, εντελώς. Ποτέ δεν παίρνει τη ζωή στα σοβαρά, ούτε καν μία στο τόσο, στις σπάνιες περιπτώσεις που θα ήταν ωραία αν το έκανε. Στον κόσμο του Φρέντι ο χρόνος είναι ελαστικός, τον τεντώνει ανάλογα με τις ανάγκες του – ή, εν προκειμένω, ανάλογα με τις ανάγκες του Τζόνα.

«Καλά», λέω, αναστενάζοντας παραιτημένα. «Απλώς έχε τον νου σου στην ώρα, για όνομα του Θεού».

«Εντάξει», λέει και έχει ήδη ανεβάσει την ένταση στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου.

Πέφτει σιωπή στην κρεβατοκάμαρα και αναρωτιέμαι αν θα το προσέξει κανείς έτσι και κόψω το τσουλούφι που είναι μπλεγμένο στο ρολεϊ και κρέμεται στο πλάι του κεφαλιού μου.

Αυτή ήταν. Η καθοριστική στιγμή της ζωής μου, που με προσπέρασε χαλαρά στις 6.47 μ.μ. στις 14 Μαρτίου του 2018.

2018

Ξύπνια

Πέμπτη 10 Μαΐου

Ο Φρέντι Χάντερ, γνωστός και ως ο μεγάλος έρωτας της ζωής μου, πέθανε πριν από πενήντα έξι ημέρες.

Τη μία στιγμή τον βρίζω από μέσα μου που αργεί και θα μου καταστρέψει το δείπνο των γενεθλίων μου και την επόμενη προσπαθώ να καταλάβω τι γυρεύουν δύο ένστολες αστυνομικές στο καθιστικό του σπιτιού μου, εκ των οποίων η μία μού μιλάει κρατώντας μου το χέρι. Κοιτάζω σταθερά τη βέρα της και το δικό μου δαχτυλίδι αρραβώνων.

«Δεν μπορεί να πέθανε ο Φρέντι», λέω. «Θα παντρευτούμε του χρόνου».

Το γεγονός ότι χρειάζεται να καταβάλω τρομερή προσπάθεια για να θυμηθώ τι ακριβώς συνέβη μετά έχει να κάνει μάλλον με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Θυμάμαι να με πηγαίνουν στα Επείγοντα με ένα περιπολικό της αστυνομίας με γαλάζιο στροβοσκοπικό προβολέα και την αδερφή μου να με στηρίζει μόλις λύγισαν τα πόδια μου στο νοσοκομείο. Θυμάμαι να γυρίζω την πλάτη μου στον Τζόνα Τζόουνς όταν εμφανίστηκε στην αίθουσα αναμονής χωρίς ούτε μία γρατσουνιά, μόνο με έναν επίδεσμο στο χέρι και ένα τσιρότο πάνω από το φρύδι του. Είναι δίκαιο αυτό τώρα; Να μπαίνουν δύο άτομα σε ένα αυτοκίνητο και μόνο το ένα να ξαναβγαίνει; Θυμάμαι και τι φορούσα, μια καινούρια

πράσινη μπλούζα που είχα αγοράσει ειδικά για το δείπνο. Την έδωσα σε φιλανθρωπικό κατάστημα μεταχειρισμένων· δεν θέλω να ακουμπήσει πάνω μου ποτέ ξανά.

Από εκείνη τη φοβερή μέρα έχω στύψει αμέτρητες φορές το μυαλό μου προσπαθώντας να θυμηθώ κάθε λέξη της τελευταίας συνομιλίας μου με τον Φρέντι και το μόνο που θυμάμαι είναι να του γκρινιάζω γιατί θα φτάναμε στο εστιατόριο στο τσακ. Και μετά ακολουθούν οι άλλες σκέψεις. Για χάρη μου βιαζόταν ο Φρέντι; Έφταιγα εγώ για το δυστύχημα; Αχ, Θεέ μου, μακάρι να του είχα πει ότι τον αγαπώ. Αν ήξερα ότι ήταν η τελευταία φορά που μιλούσαμε, θα του το έλεγα – και βέβαια θα του το έλεγα. Μετά το τραγικό συμβάν εύχομαι μερικές φορές να είχε ζήσει ακόμα τόσο, ώστε να μιλήσουμε άλλη μια φορά, παρόλο που δεν ξέρω αν θα το άντεχε η καρδιά μου. Ίσως είναι καλύτερα να μην προαναγγέλλεται η τελευταία φορά που κάποιος κάνει κάτι πολύ σημαντικό: η τελευταία φορά που ήρθε και με πήρε η μαμά μου από το σχολείο, η σιγουριά του χεριού της γύρω από το μικρό μου χέρι· η τελευταία φορά που ο πατέρας μου θυμήθηκε τα γενέθλιά μου.

Ξέρετε ποιο ήταν το τελευταίο πράγμα που μου είπε ο Φρέντι όταν έτρεχε για να φτάσει εγκαίρως στο σπίτι για τα εικοστά όγδοα γενέθλιά μου; *Όβερ και κλείνω*. Μια χαζομάρα που συνήθιζε να λέει χρόνια, μια χαζομάρα που έχει γίνει πλέον μία από τις πιο σημαντικές φράσεις της ζωής μου.

Νομίζω ότι ήταν τελείως χαρακτηριστικός Φρέντι το να φύγει με μια φράση σαν κι αυτή. Είχε μια ακόρεστη δίψα για ζωή, μια ελαφράδα στο φέρεσίμο του, σε συνδυασμό με μια φονική ανταγωνιστικότητα – διασκεδαστικός, αλλά θανάσιμος, αν προτιμάτε. Δεν έχω γνωρίσει κανέναν άλλον με το χάρισμα να ξέρει πάντα τι να πει. Έχει

–είχε– το ταλέντο να κάνει τους άλλους να νομίζουν ότι είχαν κερδίσει, ενώ στην πραγματικότητα αυτός είχε πάρει ακριβώς αυτό που ήθελε. Μπήκε και έκανε καριέρα στον τομέα της διαφήμισης, εκτινάχθηκε στην ιεραρχία σαν μετεωρίτης, πάντα με το βλέμμα στραμμένο στο επόμενο έπαθλο. Είναι –ήταν– ο λαμπερός σπινθήρας ανάμεσά μας, αυτός που θα γινόταν κάποιος ή θα έκανε κάτι και οι άνθρωποι θα θυμούνταν το όνομά του για πολύ καιρό αφότου θα είχε φύγει.

Και τώρα έφυγε, που να πάρει ο διάβολος, το αμάξι του έγινε ακορντεόν στον κορμό μιας βελανιδιάς και νιώθω λες και κάποιος μου έσκισε τον λαιμό και έδεσε κόμπο την τραχεία μου. Είναι σαν να μην μπορώ να κατεβάσω αέρα στα πνευμόνια μου – είμαι μόνιμα με κοιμμένη την ανάσα και στα πρόθυρα του πανικού.

Ο γιατρός, αφού του έβαλε τις φωνές η μαμά μου χθες το απόγευμα στο καθιστικό του σπιτιού μου, μου έδωσε επιτέλους κάτι που θα με βοηθήσει να κοιμάμαι: προμήθεια ενός μήνα από ένα καινούριο χάπι, για τη συνταγογράφηση του οποίου δεν συμφωνεί, διότι ο ίδιος πιστεύει ότι το πένθος πρέπει «να βιώνεται εξολοκλήρου και με πλήρη συνείδηση ώστε να αναδυθεί». Δεν τις βγάζω απ' το μυαλό μου αυτές τις μπούρδες· ακριβώς αυτό μου είπε ο γιατρός μερικές εβδομάδες νωρίτερα, πριν μ' αφήσει με άδεια χέρια για να γυρίσει σπίτι του, στην ολοζώντανη γυναίκα του και στα παιδιά του.

Το ότι μένω δυο βήματα απόσταση από τη μητέρα μου είναι και ευλογία και κατάρρα, σε πολλές και ποικίλες αναλογίες. Για παράδειγμα, όποτε μαγειρεύει εκείνο το άπαιχτο κοκκινιστό κοτόπουλο και φέρνει και σ' εμάς μια κατσαρόλα ζεστή ακόμη από το μάτι της κουζίνας ή όταν με περιμένει στο τέρμα του δρόμου ένα παγερό πρωινό

του Νοεμβρίου για να με πετάξει μέχρι τη δουλειά μου με το αυτοκίνητό της, τότε η μικρή απόσταση είναι ευλογία. Άλλες φορές, όπως όταν είμαι στο κρεβάτι και τα βλέπω όλα διπλά από χανγκόβερ και σκάει μύτη η μαμά στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου, λες και είμαι ακόμη μαθήτρια λυκείου, ή όταν δεν έχω συμμαζέψει για κάνα δυο μέρες το σπίτι και με κοιτάζει υποτιμητικά, σαν να είμαι καμιά από εκείνες τις ρακοσυλλέκτριες που χρειάζονται τη βοήθεια μιας εκπομπής ριάλιτι, τότε η μικρή απόσταση είναι κατάρρα. Το ίδιο ισχύει και όταν θέλω να θρηνησω ιδιωτικά, με τις κουρτίνες του καθιστικού ακόμη κλειστές στις τρεις η ώρα το μεσημέρι και με τις ίδιες πιτζάμες που φορούσα και χτες και προχθές. Η μαμά θα μου φτιάξει τσάι που θα ξεχάσω να πω και σάντουιτς που θα χώσω στο βάθος του ψυγείου, όταν αυτή θα είναι επάνω και θα καθαρίζει το μπάνιο ή θα κατεβάζει έξω τα σκουπίδια.

Καταλαβαίνω, φυσικά. Είναι υπερπροστατευτική, ιδίως τώρα. Τραμπούκισε κυριολεκτικά τον γιατρό μου, όταν τον είδε αναποφάσιστο, αφού του είχε ζητήσει να μου γράψει κάτι για τον ύπνο. Ούτε εγώ είμαι υπέρ των υπνωτικών, προφανώς, αν και ένας Θεός ξέρει πόσο ελκυστική είναι η ιδέα της λήθης. Δεν ξέρω γιατί ανακατεύω τον Θεό σ' αυτό το ζήτημα. Ο Φρέντι ήταν και θα παρέμενε για πάντα ορκισμένος άθεος, εγώ στην καλύτερη περίπτωση δεν έχω ξεκάθαρη άποψη για το θέμα, άρα δεν περιμένω να έχει οποιαδήποτε ανάμειξη ο Θεός στο γεγονός ότι συμμετέχω στην κλινική δοκιμή ενός νέου υπνωτικού χαπιού για προσφάτως χαροκαμένους. Ο γιατρός μου συνέστησε να το κάνω, γιατί αυτό το καινούριο χάπι λανσάρεται ως πιο ήπια και πιο ολιστική επιλογή. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, δεν με νοιάζει τι είναι· είμαι το πιο θλιμμένο, το πιο κουρασμένο πειραματόζωο του κόσμου.

Βλέπετε, ο Φρέντι κι εγώ έχουμε αυτό το καταπληκτικό κρεβάτι. Θα σας φανεί απίθανο, αλλά το ξενοδοχείο Savoy είχε βγάλει σε δημοπρασία ξενοδοχειακά κρεβάτια με πολύ χαμηλή τιμή εκκίνησης και –ω, τι απόλαυση– το συγκεκριμένο κρεβάτι είναι σαν ένα μυθικό νησί επικών διαστάσεων. Στην αρχή όλοι σήκωναν επιτιμητικά το φρύδι τους: *Αγοράσατε μεταχειρισμένο κρεβάτι;* Μα γιατί στην ευχή να κάνετε κάτι τέτοιο; είπε η μαμά μου, σοκαρισμένη, λες και είχαμε αγοράσει μεταχειρισμένο ράντζο από άσυλο αστέγων. Προφανώς, οι αμφισβητιές δεν έχουν μείνει ποτέ στο Savoy. Ούτε εγώ έχω μείνει, για να πω την αλήθεια, αλλά είχα δει στην τηλεόραση κάτι σχετικό με τα χειροποίητα κρεβάτια του συγκεκριμένου ξενοδοχείου και ήξερα τι ακριβώς έπαιρνα. Έτσι έγινε και αποκτήσαμε το πιο άνετο κρεβάτι σε ακτίνα εκατόν εξήντα χιλιομέτρων, πάνω στο οποίο ο Φρέντι κι εγώ έχουμε καταβροχθίσει αμέτρητα πρωινά τις Κυριακές, έχουμε γελάσει, έχουμε κλάψει, έχουμε μαλώσει και έχουμε κάνει γλυκόπιτρο έρωτα.

Όταν, μερικές μέρες μετά το δυστύχημα, η μητέρα μου μου είπε ότι άλλαξε τα σεντόνια, μου προκάλεσε άθελά της μια αιφνίδια ολική κατάρρευση με συνοδεία ουρλιαχτών. Θυμάμαι ότι ήταν σαν να έβλεπα τον εαυτό μου από μακριά να γραπώνει με τα δύο χέρια την πόρτα του πλυντηρίου, κλαίγοντας με αναφιλητά ενώ τα σεντόνια στροβιλίζονταν στον κάδο μες στους αφρούς, και τα τελευταία ίχνη από τον Φρέντι και τη μυρωδιά του ξεπλένονταν και κυλούσαν με τα απόνερα στην αποχέτευση.

Η μητέρα μου δεν ήξερε τι να κάνει, προσπαθούσε να με σηκώσει από το πάτωμα, φωνάζοντας για βοήθεια την αδερφή μου. Καταλήξαμε ένα κουβάρι οι τρεις μας στα πλακάκια του δαπέδου, να παρακολουθούμε αγκαλιασμένες

τα σεντόνια να πλένονται, κλαίγοντας και οι τρεις, γιατί είναι τόσο άδικο, γαμώτο, να μην υπάρχει πια ο Φρέντι.

Δεν έχω ξαναπάει στο κρεβάτι από τότε. Για την ακρίβεια, δεν νομίζω ότι έχω πάει κανονικά για ύπνο ούτε μία φορά. Απλώς αποκοιμιέμαι· με το κεφάλι μου ακουμπισμένο στο τραπέζι της κουζίνας, δίπλα στο πιάτο με το άθικτο πρωινό μου· κουλουριασμένη στον καναπέ και κουκουλωμένη με το παλτό του Φρέντι· ακόμα και όρθια, γερμένη πάνω στο φυγείο.

«Έλα, Λιντς», μου λέει τώρα η αδερφή μου και με σκουντάει μαλακά στον ώμο. «Θα έρθω μαζί σου επάνω».

Κοιτάζω το ρολόι, αποπροσανατολισμένη, γιατί ήταν μέρα μεσημέρι όταν έκλεισα τα μάτια μου και τώρα είναι αρκετά σκοτεινά, ώστε κάποιος –η Ελ υποθέτω– να έχει ανάψει τα φώτα στο δωμάτιο. Είναι χαρακτηριστικό της να νοιάζεται. Πάντα έβλεπα την αδερφή μου σαν μια καλύτερη εκδοχή του εαυτού μου. Εμφανισιακά μοιάζουμε ως προς το ύψος και το σουλούπι, αλλά εκείνη έχει πιο σκούρα χρώματα σε σχέση με μένα· τα μαλλιά της, τα μάτια της. Είναι επίσης πιο καλόψυχη από μένα, πολύ καλόψυχη για να της βγει σε καλό τις περισσότερες φορές. Η Ελ είναι εδώ όλο το απόγευμα – νομίζω ότι η μαμά έχει ορίσει βάρδιες, ώστε να μη μένω μόνη μου για παραπάνω από μία δύο ώρες το πολύ. Το πρόγραμμα πιθανότατα θα είναι γραμμένο σε ένα χαρτί, κολλημένο με μαγνητάκι στο φυγείο της δίπλα στη λίστα με τα ψώνια της εβδομάδας και την άλλη με τα φαγητά της για το πρόγραμμα αδυνατίσματος, την οποία ενημερώνει καθημερινά. Της μαμάς μου της αρέσουν πολύ οι λίστες.

«Πού επάνω;» λέω και κάθομαι πιο ίσια στον καναπέ. Έχω προσέξει το ποτήρι με το νερό και το μπουκαλάκι με τα χάπια που κρατάει η Ελ.

«Στο κρεβάτι», λέει με μια παγερή νότα στον τόνο της φωνής της.

«Είμαι καλά εδώ», μουρμουρίζω, αν και ο καναπές μας δεν είναι πραγματικά άνετος για να κοιμηθεί κανείς. «Και δεν είναι ακόμη ώρα για ύπνο. Ας δούμε το...» Τινάζω το χέρι μου προς την τηλεόραση, προσπαθώντας να θυμηθώ κάποια από τις γνωστές σειρές. Ξεφυσάω, ενοχλημένη που ο κουρασμένος εγκέφαλός μου δεν μπορεί να βρει τίποτα. «Ξέρεις, εκείνο το σίριαλ με την παμπ και τους φαλακρούς που φωνάζουν».

Η αδερφή μου χαμογελάει και στρέφει το βλέμμα της προς το ταβάνι, δήθεν αγανακτισμένη. «Εννοείς το *EastEnders*».

«Αυτό», λέω αφηρημένα, ενώ ψάχνω τριγύρω για το τηλεκοντρόλ.

«Θα έχει τελειώσει τώρα. Εξάλλου, δεν έχεις παρακολουθήσει το *EastEnders* ούτε μία φορά τα τελευταία πέντε χρόνια ή μπορεί και παραπάνω», λέει η Ελ, που δεν έχειτσιμπήσει.

Κάνω μια γκριμάτσα. «Το έχω παρακολουθήσει. Είναι μια... μια γυναίκα με κρεμαστά σκουλαρίκια και... και μια άλλη που την παίζει η Μπάρμπαρα Γουίντσορ», λέω, σηκώνοντας το πιγούνι μου.

Η Ελ κουνάει δεξιά αριστερά το κεφάλι της. «Η πρώτη από αυτές έχει πεθάνει», λέει.

Η καημένη, σκέφτομαι, και οι καημένοι οι συγγενείς της.

Η Ελ απλώνει το χέρι της. «Είναι ώρα να πας για ύπνο στο κρεβάτι σου, Λίντια», μου λέει ήρεμα και αυστηρά: ακούγεται μάλλον σαν νοσοκόμα παρά σαν αδερφή.

Καυτά δάκρυα κάνουν τα μάτια μου να τσούξουν. «Δεν μπορώ».

Η Λίντια και ο Φρέντι. Ο Φρέντι και η Λίντια. Ήταν ζευγάρι για περισσότερο από μία δεκαετία και η Λίντια πίστευε ότι η αγάπη τους ήταν άτρωτη. Έκανε λάθος. Στα εικοστά όγδοα γενέθλιά της, ο Φρέντι χάνει τη ζωή του σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Τώρα η Λίντια έχει μείνει μόνη και το μόνο που θέλει είναι να αποτραβηχτεί από όλους και να κλάψει μέχρι να στερέψουν τα δάκρυά της. Ξέρει, όμως, ότι ο Φρέντι θα ήθελε να τη δει να συνεχίζει τη ζωή της κανονικά, ευτυχισμένη ακόμη και χωρίς αυτόν. Έτσι, με τη βοήθεια του Τζόνα, του καλύτερου φίλου του Φρέντι, και της αδερφής της, Ελ, η Λίντια κάνει τα πρώτα της διστακτικά βήματα στον κόσμο και ανοίγεται ξανά στη ζωή – και ίσως και στην αγάπη.

Και τότε συμβαίνει κάτι ανεξήγητο που της δίνει μια δεύτερη ευκαιρία να ξαναζήσει την παλιά της ζωή με τον Φρέντι.

Η Λίντια περνάει ξανά και ξανά μια πόρτα που οδηγεί στο παρελθόν και ζει με έναν απίστευτο τρόπο δύο ζωές ταυτόχρονα. Αλλά πληρώνει βαρύ τίμημα επιστρέφοντας σε έναν κόσμο όπου ο Φρέντι είναι ακόμα ζωντανός και η καρδιά της ακόμη χτυπά γι' αυτόν. Γιατί υπάρχει και κάποιος που διεκδικεί μια θέση στην καινούρια, την πραγματική ζωή της.

